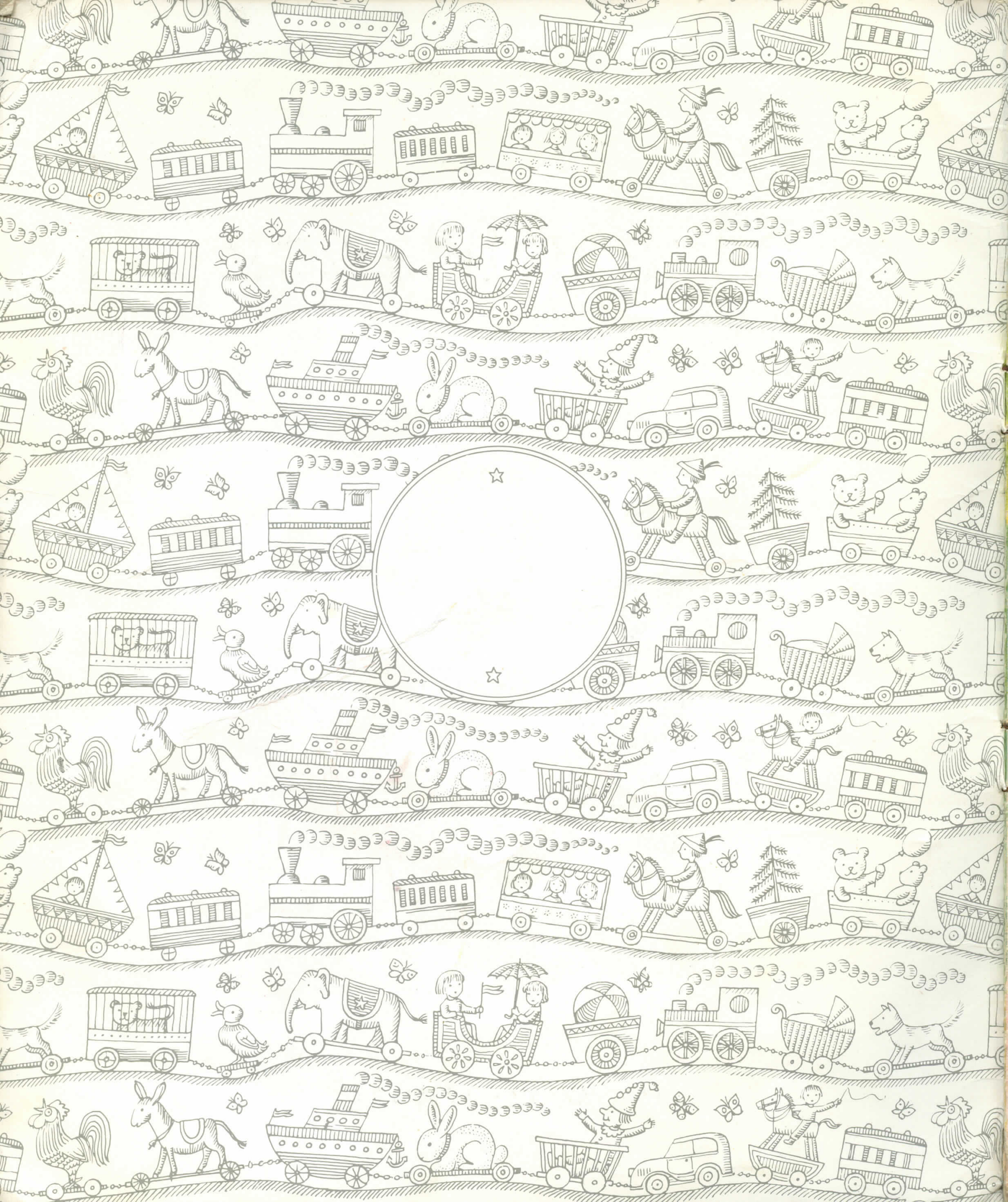
BRAĆA GRIMM

IVICA i MARICA

BRAĆA GRIMM

Ivica i Marica

JUGOREKLAM — LJUBLJANA

Bio jedan siromašni drvosječa. Živio je sa ženom i dvoje djece u bijednoj kućici na kraju velike šume. Dječak se zvao Ivica, a djevojčica Marica.

Te godine zemljom zavlada strašna glad i neimaština. Siromašni drvosječa, koji je i onako jedva sastavljao kraj s krajem, sad je jedva prehranjivao svoju obitelj. Bilo je dana kad se na njihovu stolu nije našao čak ni komadić suhog kruha. Jedne večeri, dok je drvosječa, zamišljen i utučen sjedio za praznim stolom, žena mu reče:

— Ovako dalje ne možemo! Kako nahraniti djecu, kad ni mi sami nemamo dovoljno kruha? Bit će najbolje da ih odvedemo u šumu i tamo ostavimo, da ne bismo morali gledati kako nam na očigled umiru od gladi. Naložit ćemo veliku vatru i dat ćemo im po komad kruha, pa ćemo kradom otići. Sama se neće znati vratiti kući i možda će ih netko naći i uzeti k sebi.

— Ne — pobuni se drvosječa — to ne mogu učiniti!

— Onda nam ne preostaje ništa drugo već da sve četvoro umremo od gladi

— reče žena i stade navaljivati na drvosječu, sve dok ovaj napokon ne popusti i pristade da učine onako kako je ona zahtijevala.

Ivica i Marica koji od gladi nisu mogli zaspati čuli su čitav razgovor. Marica gorko zaplaka, a braco je stane tješiti, govoreći joj:

— Ne plači, Marice, još nije sve izgubljeno!

Čim su im otac i mati zaspali, Ivica se lagano iskrade iz kuće. Nad brvnarom je sjao pun mjesec te se bijeli šljunak, rasut po dvorištu, blistao kao dragulji. Ivica njime napuni džepove, pa se vrati u kuću i reče sestri:

— Sad se nemamo čega bojati! Spavaj mirno!

I djeca savladana umorom i strahom uskoro zaspaše.

Tek što je svanulo, mati probudi djecu:

— Ustajte, djeco, idemo u šumu po drva!

Prije nego što će poći, dade svakom po komad kruha. Marica stavi kruh u pregaču jer su Ivičini džepovi bili puni kamenčića. Svi skupa krenuše u šumu. Dok su tako išli kroz šumu, Ivica je stalno zastajkivao i osvrtao se za roditeljskim domom. Mati to primijeti i upita:

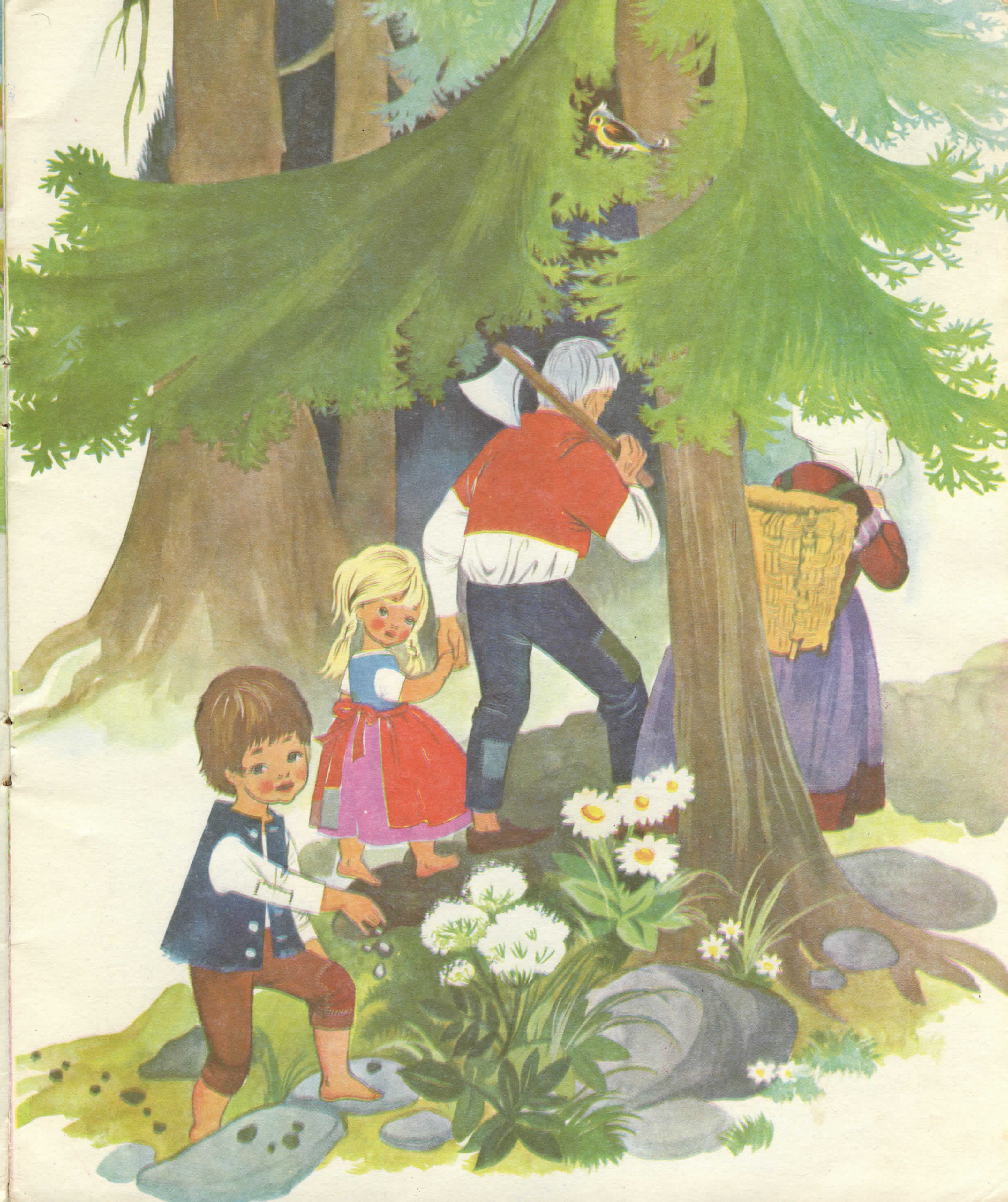
— Što se stalno okrećeš, Ivice?

— Gledam svoju bijelu macu! Eno je gore na krovu!

— Nije to nikakva maca, nego sunce koje je iskočilo iznad dimnjaka!

Ivica se, naravno samo pretvarao. U stvari, zastajkivao je zato, da bi bacao kamenčiće i tako obilježio put, kako bi se poslije mogli vratiti iz šume.

Kad su zašli duboko u šumu, otac ode po drva, a mati reče djeci da skupe dosta suhog granja. Ona naloži veliku vatru.

Uskoro je vatra veselo pucketala i mati reče:

— Lezite, djeco, sad lijepo kraj vatre, i odmorite se, a ja idem pomoći ocu. Čim završimo posao, doći ćemo po vas pa ćemo skupa kući!

Ivica i Marica tužni sjedoše kraj vatre. U tom ih umor savlada, oči im se same sklopiše, i djeca polako utonuše u san. Kad se probudiše bila je već noć. Marica zaplaka, a Ivica je stane tješiti govoreći:

— Ne plači, Marice! Još malo pa će se nad planinom pokazati mjesec. On će obasjavati kamenčiće i mi ćemo polako doći našoj kući!

I zaista, čim se mjesec pojavio nad planinom, Ivica uzme Maricu za ruku i povede je tragom bijelih kamenčića koji su se na mjesečini blistali poput sjajnih dragulja. Išli su tako čitavu noć i tek u zoru stigoše na prag roditeljskog doma. Mati otvori vrata pa vidjevši Ivicu i Maricu tobože se naljuti:

— Ah, vi mali nevaljalci, što ste tako dugo spavali u šumi?

Otac se silno obradovao ugledavši svoju djecu.

Ubrzo zatim glad opet zakuca na vrata njihova sirotinjskog doma i jedne večeri nesretni roditelji ponovo zapodjenuše razgovor:

— Sve smo već pojeli! Ostalo nam je samo još pola kruha. Djeca ne mogu gladovati. Odvest ćemo ih još dublje u šumu, valjda će se netko smilovati i uzeti ih.

Ocu je bilo teško da se rastane od svoje djece, ali je žena i dalje navaljivala, sve dok on napokon, teška srca, ne pristade.

Ivica i Marica, koji od gladi nisu mogli zaspati čuli su i ovaj razgovor. Čim je drvosječa sa svojom ženom zaspao, Ivica se obuče i htjede otići po kamenčiće, ali ovog su puta vrata bila zaključana, pa Ivica nije mogao iz kuće. Marica opet zaplaka, a brat je stade tješiti govoreći:

— Ne plači, Marice, smislit ćemo već nešto!

Rano ujutro probudiše djecu:

— Ustajte djeco! Idemo u šumu po drva!

Prije no što će poći, mati opet dade svakom po komad kruha. Ivica je opet zastajkivao putem, bacajući krišom iza sebe mrvice kruha. Želio je tako obilježiti put, kako bi se poslije mogli vratiti.

Kad su zašli duboko u šumu, otac ode po drva, a mati opet naloži veliku vatru pa reče:

— Lezite sad lijepo kraj vatre i odmorite se, a ja odoh pomoći ocu. Čim završimo posao, doći ćemo po vas, pa ćemo zajedno kući.

Negdje oko podne, Marica dade polovicu svog kruha Ivici, koji je svoj komadić posijao putem, pa legoše kraj vatre i ubrzo zaspaše. Kad su se probudili bila je već uveliko noć. Marica zaplaka, a Ivica je stade tješiti govoreći.

— Ne plači, Marice! Još malo, pa će

se nad planinom pokazati mjesec. On će nas odvesti kući!

I zaista, uskoro se mjesec pojavi nad planinom, ali je Ivica uzalud tražio mrvice, kako bi se njihovim tragom vratio kući — ptice su pokljucale sve do posljednje.

— Ne mari — reče Ivica — naći ćemo već put i bez mrvica!

Cijelu tu noć lutali su kroz šumu držeći se za ruke. Lutali su i slijedećeg dana od jutra do večeri, ali nisu znali izaći iz šume. Napokon, malaksali od umora i gladi, jer nisu jeli ništa osim šumskih jagoda i borovnica, Ivica i Marica legoše pod jedno drvo da prospavaju noć.

Trećeg jutra nastaviše lutati kroz šumu. Oko podne ugledaše na jednoj grani divnu snježno bijelu pticu, koja je tako lijepo pjevala da su djeca nehotice zastala diveći se njenoj divnoj pjesmi. Ptica se onda spusti sa grane i stane kružiti nad njihovim glavama. Djeca krenuše za njom, a ptica je letjela pred njima sve dok ne stigoše do jedne šumske kućice. Djeca priđu bliže i tek tada opaze da je kućica načinjena od slatkog tijesta i pokrivena crepovima od medenjaka i čokolade, dok su prozori bili od tankog prženog šećera.

— Alaj ćemo se osladiti — uskliknu Ivica — bit će to prava gozba za nas! Ja ću navaliti na ove crepove od medenjaka, a ti, Marice, okušaj komadić prozora

od prženog šećera. Vidjet ćeš da ćeš jesti u slast!

Ivica se popne na prste i odlomi jedan medenjak s krova, a Marica stane lizati prozore od prženog šećera. U tom se začu iz kućice jedan glas:

— Tko prozore moje liže?

Djeca na to odgovore u jedan glas:

— Vjetar, vjetar hudi što nad kućom gudi.

On prozorska okna liže
i crepove s krova diže!

Ivica odvali nekoliko crepova s krova, a Marica kamenom razbi prozor pa pokupi komadiće prženog šećera. Sjedoše u travu da se carski pogoste.

Odjednom se otvoriše vrata kućice i jedna pogurena starica pođe prema njima oslanjajući se o štap. Videći je, Ivica i Marica se toliko uplašiše da su im slatkiši ispali iz ruku. Starica sažaljivo odmahnu glavom i reče:

— Jadna dječice, kako ste zalutali čak ovamo. Dođite u moju kućicu i ostanite sa mnom, nećete se pokajati!

Uhvati Ivicu i Maricu za ruke i povede ih unutra. Tu ih je najprije lijepo nahranila mlijekom i kolačićima s pekmezom, zatim ih je smjestila u dvije lijepe posteljice, čiste i bijele kao snijeg, te djeca odmah zaspaše mirnim snom.

U stvari, ova starica nije bila tako dobra, kako se u prvi mah činilo. Dapače, bila je to jedna zla vještica, koja je napravila tu kućicu od slatkiša samo zato da bi lakše domamila djecu. Rano ujutro, dok su djeca još spokojno spavala, vještica priđe njihovim posteljama i kad ugleda dječje rumene obraze, voda joj pođe na usta, pa se stane oblizivati, mrmljajući sebi u bradu:

— Bit će to sočan zalogaj! — Onda svojim koščatim rukama dohvati Ivicu i zatvori ga u kokošinjac s rešetkom i lokotom.

Zatim se vrati i grubo protrese Maricu i budeći je povika:

— Diži se, lijenčino! Donesi vode i skuhaj doručak svome braci, kako bi se što prije ugojio, a onda ću ga ja pojesti. — Marica stade gorko plakati, ali joj je sve bilo uzalud. Morala je učiniti onako kako je naredila vještica.

Ivica je dobivao samo najbolju hranu, a Marica je bila više gladna nego sita. Svakog jutra prikrala bi se vještica pred kokošinjac i rekla:

— Ivice, pruži prst da vidim jesi li se ugojio!

A Ivica bi joj pružio komadić kosti. Na sreću, stara vještica je imala slab vid, pa nije primijetila prevaru. Mislila je da je to zaista Ivičin prst i nije se mogla dovoljno načuditi kako to da se dječak nikako ne deblja.

Poslije četiri tjedna kljukanja, vještica napokon izgubi strpljenje:

— Marice — poviče ljutito — nalij brzo vode u kotao! Više ne želim čekati! Bio mršav ili debeo, sutra ću od njega skuhati juhu!

O, kako je uzdisala i plakala jadna sestrica dok je dovlačila vodu, kako su joj samo tekle suze niz lice.

Rano ujutro, vještica natjera Maricu da pristavi kotao s vodom i podloži peć. Kad se vatra dobro razbuktala, vještica reče Marici:

— Najprije ćemo ispeći kruh. Ja sam tijesto već umijesila.

Onda gurne Maricu prema peći govoreći:

— Vidi je li vatra dovoljno jaka i je li peć dobro ugrijana, kako bih mogla staviti kruh da se peče!

Ali Marica se ne dade prevariti. Videći da vještica smjera nekakvo zlo, reče:

— Kako da vidim, kad su vrata na peći tako mala?

— Glupa gusko — naljuti se vještica — vrata su dovoljno velika da bih se čak i ja mogla provući. Pogledaj! — Priđe peći i proturi glavu kroz vratašca.

Istog časa pritrča Marica, gurne vješticu u leđa, i ova naglavce uleti u peć. Marica brzo zatvori vrata i navuče rezu. Tako je vještica bila kažnjena za sva nedjela koja je učinila.

Što je brže mogla, Marica otrča i otvori vrata na kokošinjcu. Oslobodi Ivicu, kličući radosno:

— Ivice, sad smo slobodni! Vještica je mrtva! — Ivica iskoči iz kokošinjca i njihovoj radosti i grljenju ne bi kraja. Kako se više nisu morali bojati zle vještice, pošli su razgledati kuću. Bilo je tu svega i svačega; velikih kovčega punih biserja i dragog kamenja i raznih slatkiša koliko ti duša zaželi. Ivica napuni draguljima džepove, a Marica natrpa punu pregaču medenjaka. Zatim se brzo udaljiše želeći što prije izaći iz vještičine začarane šume.

Putujući tako napokon stignu do jedne velike vode preko koje nije bilo ni mo-

sta, ni skele, ni lađe.

— Evo jedne bijele patkice — usklik- nu Marica — zamolit ću je, možda će nas htjeti prenijeti prijeko!

I kad je patkica doplivala bliže da ih može čuti, Marica poviče:

— Patkice, bjelice,
duboka je plava voda,
nigdje mosta, nigdje broda;
prenesi nas prijeko!
Idemo daleko! . . .

I patkica se približi obali, djeca joj sjedoše na leđa, i ona ih prenese preko vode.

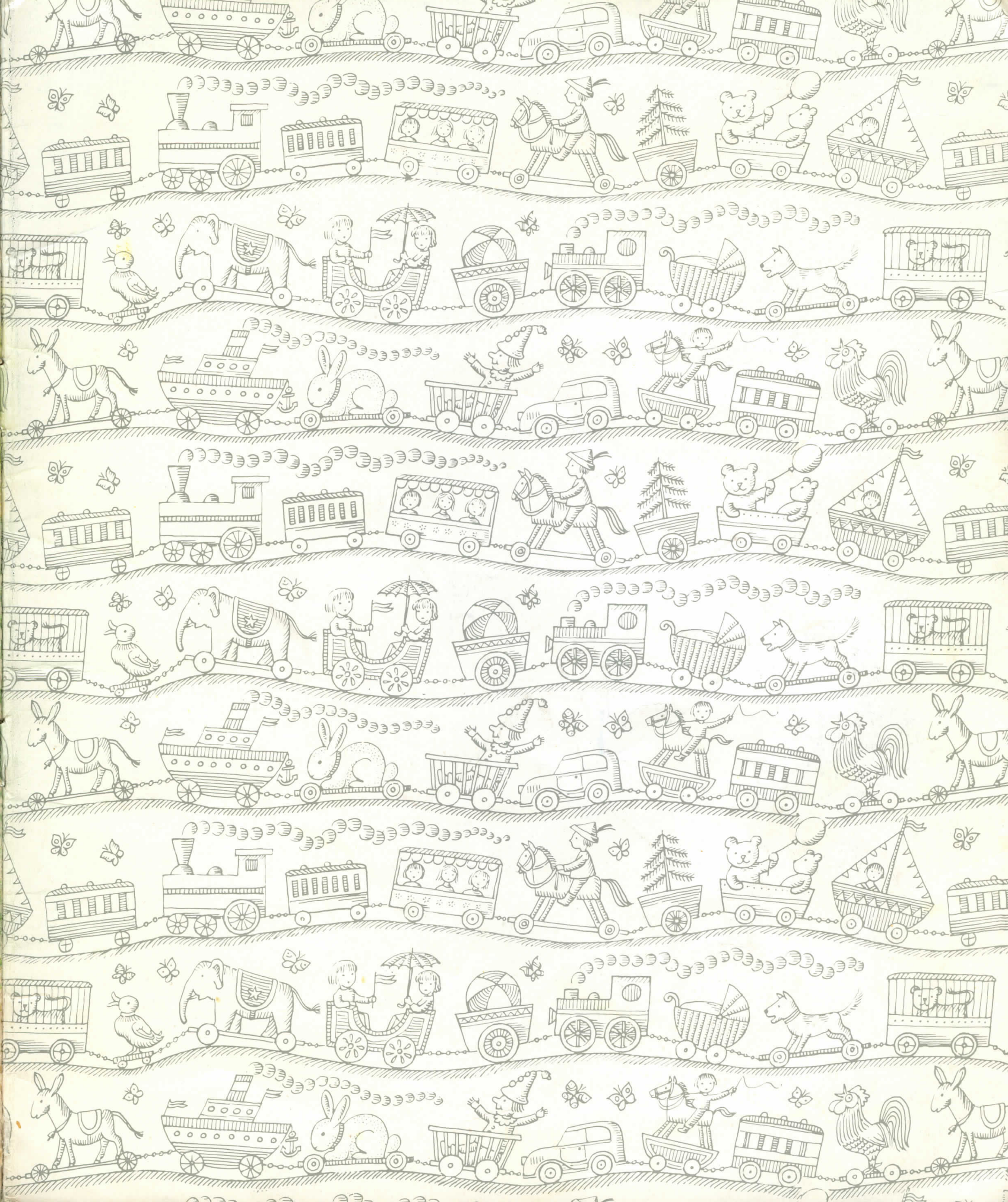
Kad su ovo sretno prebrodili, nastaviše put. Odjednom im se šuma učini nekako poznata. Išli su još tako, išli, a šuma je bila sve rjeđa i rjeđa. Uskoro iziđu iz nje i ugledaju pred sobom roditeljski dom. Dječica potrče što su ih noge nosile. Kad preskočiše preko praga, objesiše se o vrat ocu i majci koji su gorko plakali, jer nisu nikako mogli prežaliti što su djecu ostavili u šumi.

Radost je bila još veća kad Ivica i Marica istresoše na stol biserje i drago kamenje koje su donijeli sa sobom iz začarane šume. Od tog dana živjeli su u izobilju, bezbrižno i sretno do kraja života.

Prepričao: SLOBODAN LAZIĆ

GRIMMOVE BAJKE

1. Crvenkapica
2. Snjeguljica
3. Ivica i Marica
4. Pepeljuga
5. Vuk i 7 kozlića
6. Palčić
7. Mačak u čizmama
8. Trnoružica

Izdavačko preduzeće »JUGOREKLAM« - Ljubljana
Za izdavača: Jože Ocvirk

Oslobođeno plaćanja poreza na promet na osnovu mišljenja Republičkog sekretarijata za prosvetu i kulturu SR Slovenije br. 421-1/73 od 14. VI 1973.

Štampa: »Novi Dani« — Beograd 1987.